

Mona Høving

Amaryllis

Az emlékezet csalóka, de elképzélhető, hogy így nézett ki a szobabelső: fehér falak, fehér virágok a vázában, fehér cserépkályha. A semmiből felbukkant egy halott lány, lelke behálózta a szoba minden sarkát, s már a távozásra gondolt, amikor ledőlt a padlóra, s a kályha pislákoló fényében, ujját szopva elaludt. 1884 lehetett, a porózus, melankolikus emlékezet teljesen átírta a történetet: páva tévedt a szobába, fejét előre-hátra bólogatta a lépések ritmusára.

Jobb, ha nem vagy egyedül

Még nyáron is havazik
kifordult sarkából a világ
kutyák, macskák a faágakon
s a hentes lánya is idegesít
megfogadom, hogy nem alszom
egy ágyban vele
nagy, kerek, vörös a szája
akkor sem alszom vele
ő sem alszik velem, sosem alszik
velem, a hentes lánya –
veszedelmes angyal, nyakigláb tini
zárkózott, nem sportos
de a szája nagy.

A világ mint olyan

Heinrich Floris Schopenhauer, Arthur Schopenhauer apja 1805-ben kiugrott áruháza legfelső emeletéről, így végződött élete. Arthur Schopenhauer könnyűvérű anyját, Johanna Henriette Troisener Schopenhauert hibáztatta apja tragikus haláláért.

Jóval azelőtt, hogy Arthur Schopenhauer ismert filozófussá vált volna, anyja bestselleríróként már jó nevet szerzett magának.

Arthur 1811-ben, az író Christophe Martin Wielandhoz intézett levelében a következőket írta: *Az élet nagyszerű üzlet.* Kutyáját pedig csak így szólította: *Hé, te ember!*

A testvérek vágyakozása

Egy nap úgy fordult a Föld, hogy a cukrászda kirakatában a téleesti fényben közelebb kerültek a sütemények. A sápadt arcú kis ártatlanok kirakathoz préselt arccal bámulták, homlokuk fehér gyöngyöket izzadt a hidegben. Bosszút forraltak. Persze, imádkozhatsz a lestrapált mosónőkért, s felmutathatod Marx tanait, hangzatos ideológiát, de semmi sincs rendben, a nagy szavak üresen kongnak. A tehetetlenségre mindig akad magyarázat.

Feledd hát a glazurt, feledd a díszeket, az első benyomást, még mindig az éhínség az elsődleges szempont.

Csakazértis

Koponyánk üres, mint egy feltört dió
kézzelfogható dolgokra ügyelve
diskurálunk a hidegben:
Az égbolt sötétje elnyel mindent.

A szerelem sikertelen kísérlet
a valóság metafizikus magyarázatára:
Józan ész kizárva.

Mire ez a sok buzgólkodás?
Az átkozott szabadnapokért?

Mondd, te bogártudós

Elbagatellizálsz az életet
hagyod az ártatlant rossz útra térni
minden napot megköszönsz.

S a magányról mi a véleményed?

Nyakon öntött az elkeseredés
mindenhova elkísér
áttör a falakon
benéz minden ajtón.

Valaha OKÉS volt a világ
de buzgalmad egyre lankad
mígnem megpillantasz
valami egzotikus növényekkel
benőtt hegyet.

Éjszaka van már?

Földieper szimpátia

Az idő tájt, mikor félistenek uralkodtak
s a hadvezéreket babérral, bibékkal jutalmazták
egy harcost faggató leány arra volt kíváncsi
mi az oka a háborúknak és a mellébeszélésnek.

Bosszúálló angyallá változom, keseredett el a leány
ha okkult magyarázatokkal etetnek, hallgassanak inkább!

De estére minden zaj elült, a mennyei birodalom
lecsillapította az ellenségeskedők harci kedvét.
A leány lepihent, és magára húzta Brecht lódenkabátját.

A fekete kulcsok

Elvesztettem valamit a hegyekben. Nosza, menjünk akkor a tengerhez, mondad, együnk egy kis aszalt szilvát az megvéd minden rossztól, s ha elveszettnek érzed magad nézz magadra kívülállóként, s ha meghalsz egyszer másodszer már biztosan nem kell: Ülj ki a házam elé!

Ültem a házad előtt, s azt álmodtam, hogy gyermek vagyok mintegy büntetésből. Hallottam az állatok neszezését a ködben te kis pásztorfiúhoz hasonlítottál.

Vegetatív imitációk

Egy megfeketedett fa áll a méhkasok mellett.

Felhők rohannak
a feneketlen égen.

Virágzik a rozsmaring s a menta
a bokrok buján terpeszkednek
de nem érik még a fekete berkenye.

A nyárral jóllakottan visszavonulva
már csak a kérdéseink vannak hátra
és a kételkedések a válaszokra.

Kis zacskóba keserű szilvát szedünk
jó lesz terítésnél asztaldísznek.

Amikor az este leszáll, ideje lesz
vágyainkat újradefiniálni.

Ördögi áthallások

Egy kacskaringós, sötét utca végén, a csónakház mellett tovább, ahol a vízcseppeket minden irányba veri a szél át egy ajtón, neki a tengeri alga szagával teli sötétnek fel a foghíjas lépcsőn, a szoba egy tengerfenékre hasonlít áll apám az ablaknál. A haldokló apám. Megfőtt a rizs izzik még a platni. Szakadt függöny. Gyerekek visítoznak odakint. Anyám hajnalban kihajózott, nővérem pár fillért csen és elrohan. Kerékpárral egyenest a tengerbe hajtok – otthonom, az élet vége.

Mona Høvring 1962-ben született. 1998-ban jelent meg első verskötete, 2004-ben pedig első regénye, amit még abban az évben az Év könyve címre jelöltek. A fenti verseket az ötödik verskötetéből válogattuk (*Ekornet og den vaklevorne brua/ Mókus és a rogyadozó híd*, Forlaget Oktober, 2010).

SONJA NYEGAARD RAJZA